

OWCZAREK PIKARDYJSKI

BERGER DE PICARDIE

KRAJ POCHODZENIA: Francja

DATA PUBLIKACJI OBECNEJ WERSJI WZORCA: 04.11.2008

UŻYTKOWOŚĆ : Pies pasterski i stróżujący.

KLASYFIKACJA FCI : Grupa I: Psy pasterskie i zaganiające.
Sekcja 1: Psy pasterskie.
Obowiązują próby pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Owczarek pikardyjski to rasa o bardzo starym pochodzeniu. Zapewne nie pochodzi z Pikardii; wydaje się prawdopodobne, że jest potomkiem szorstkowłosych owczarków, występujących niegdyś w całej północno-zachodniej Europie. Po raz pierwszy psy te były oceniane, razem z briardami i beauceronami, na wystawie w roku 1863. Za odrębną rasę uznano je w roku 1898, a w 1922 Paul Megnin napisał jej wzorzec. Ostatecznie owczarek pikardyjski uznany został w 1925 roku.

Rasa pozostawała w stagnacji aż do okresu po II Wojnie Światowej, kiedy to grupa entuzjastów podjęła starania, aby odszukać typowe psy w Pikardii.

Po wielu latach, podczas których klub rasy nie mógł doczekać się oficjalnego ustania, nastąpiło to w roku 1955, dzięki staraniom Roberta Mantenota. Nowy wzorzec zatwierdzony został w 1964 roku, a obecny jest dziełem J.C.Larive, Przewodniczącego Klubu, w współpracy z R.Triquet.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Pies średniej wielkości, mocny, dobrze umięśniony, ale nie ciężki i harmonijnie zbudowany. Elegancki zarówno w postawie, jak i w ruchu. Wyraz inteligentny, żywy, bystry; charakterystyczny, „rozczochrany” wygląd.

WAŻNE PROPORCJE:

Owczarek pikardyjski jest psem średnich, naturalnych proporcji. Długość tułowia od stawu barkowego do guza siedzeniowego jest nieco większa od wysokości w kłębie (5 – 8%), suki są zazwyczaj nieco dłuższe od psów.

Kufa i mózgoczaszka jednakowej długości.

Odległość od podłoża do łokcia równa połowie wysokości w kłębie.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT:

Temperament wyrównany, bez agresji, nerwowości czy lękliwości. Pies jest karny i nieustraszony. Dzięki tym cechom charakteru bez trudu wykonuje swą pracę – zaganianie i obronę stad owiec. Jest także bardzo dobrym stróżem i świetnym psem do towarzystwa, doskonale sprawdzającym się przy dzieciach.

GŁOWA:

Niezbyt masywna, proporcjonalna w stosunku do wielkości psa. Sucha i wyraźnie rzeźbiona, w żadnym razie nie może wyglądać na zaostrzoną. Na jej wygląd w dużym stopniu wpływają wyraźne brwi (około 4 cm długości, nie powinny zakrywać oczu), broda i wąsy.

Mózgoczaszka:

Czaszka: oglądana z przodu nie jest płaska, lecz lekko wypukła, z niewielkim wklęśnięciem pośrodku.

Stop: ledwie zaznaczony, usytuowany w równej odległości od czubka nosa i guza potylicznego.

Trzewioczaszka:

Nos: Duży, zawsze czarny, o rozwartych nozdrzach.

Kufa: mocna i nie za długa, ani ostro zakończona. Grzbiet nosa prosty. Niewielka broda i wąsy.

Policzki: umiarkowanie zaokrąglone.

Wargi: cienkie i przylegające.

Uzębienie: szczęki mocne, zgryz nożycowy, uzębienie kompletne,

Oczy: nie skośne, średniej wielkości, owalne, nie wypukłe, ciemne, stonowane z umaszczeniem, ale nigdy nie jaśniejsze od orzechowych.

Uszy: średniej wielkości, szerokie u podstawy, wysoko osadzone, stojące, czubek lekko zaokrąglony; tolerowana jest niewielka asymetria w noszeniu uszu.

SZYJA:

Mocna i dobrze umięśniona, dobrej długości, w ruchu uniesiona i wyraźnie wyróżniająca się w sylwetce, głowa noszona dumnie.

TUŁÓW:

Kościec mocny, ale nie ciężki, suche umięśnienie.

Grzbiet: prosty.

Lędźwie: mocne.

Zad: lekko i łagodnie opadający.

Klatka piersiowa: sięga łokcia, ale nie niżej. Jej obwód, mierzony tuż za łokciami, jest większy od 1/5 od wysokości w kłębie. Żebra wysklepione w górnej części, stopniowo spłaszczają się ku mostkowi.

Linia dolna i brzuch: lekko podciągnięte.

OGON:

Długi. Pokryty włosem, długość włosa jak na tułowiu. W spoczynku ogon powinien sięgać stawu skokowego; opada prosto, z lekkim zakrzywieniem na końcu. W ruchu ogon może być noszony nieco wyżej, jednak nigdy ponad grzbietem.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: Oglądane z przodu i z boku – proste.

Lopatki: długie i ustawione skośnie.

Lokcie: przylegające.

Przedramię: proste i dobrze umięśnione.

Łapy: okrągłe i zwarte.

Kończyny tylne: Oglądane z tyłu równoległe, oglądane z boku proste.

Uda: długie i dobrze umięśnione.

Staw kolanowy: mocny.

Staw skokowy: umiarkowanie kątowne, nie ustawione ani beczkowato, ani zbyt wąsko.

Śródstopie: pionowe.

Łapy: Zaokrąglone i krótkie, zwarte, wysklepione. Pazury krótkie i mocne, ciemne. Brak wilczych pazurów i dodatkowych palców. Opuszki mocne.

CHODY:

Ruch swobodny i elastyczny, sprawia wrażenie zarówno eleganckiego, jak i niezmordowanego.

SZATA:

Sierść: szorstka, półdługa, w dotyku sucha, długości 5- 6 cm , jednakowej długości na całym ciele i ogonie. Podszerstek obfity i delikatny.

Maść: płowa, płowa z szarym nalotem, pręgowana i szara w ciemnych odcieniach. Duże białe znaczenia niedopuszczalne, małe białe plamki na piersi i palcach dopuszczalne.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: Psy: 60 – 65 cm, suki: 55 – 60 cm. Tolerancja: +/- 1 cm.

WADY:

Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznawane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

WADY DUŻE:

- brak dwóch zębów z wyjątkiem dolnych P4 (P1 nie są brane pod uwagę)
- odwrócone nożyce bez utraty kontaktu siekaczy
- bardzo jasne oczy
- ogon zbyt krótki lub zakręcony nad grzbietem
- sierść z tendencją do loków, płasko przylegająca, krótsza niż 4 cm lub dłuższa niż 7 cm, wełnista.
- wyraźnie zła postawa kończyn, w szczególności iksowaty tył.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- agresja lub wyraźna lękliwość
- niedostatki typu
- przodozgryz lub tyłozgryz z utratą kontaktu siekaczy

- brak dwóch P4 lub więcej jak dwóch innych zębów (P1 nie są brane pod uwagę)
- oko porcelanowe lub żółte
- uszy niestojące
- ogon szczątkowy, brak ogona
- maść czarna, biała, arlekin lub łaciata, nadmiar bieli na piersi, całe białe łapy, biel gdziekolwiek na tułowi.
- wielkość poza tolerowanym limitem; wysokość 67 cm dla psa i 62 cm dla sukki może być tolerowana jedynie u osobników wybitnych.

UWAGA:

Samce powinny mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.